

מסכת סנהדרין

פרק א

א. דיני ממונות, בשלשה. גזלות וחבלות, בשלשה. גזק ונזק, בשלשה. תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האונס והמפתה והמוציא שם רע, בשלשה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, מוציא שם רע, בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות:

ב. מכות, בשלשה. משום רבי ישמעאל אמרו, בעשרים ושלשה. עבור החדש, בשלשה. עבור השנה, בשלשה, דברי רבי מאיר. רבן שמעון בן גמליאל אומר, בשלשה מתחילין, ובחמשה נושאים ונותנים, וגומרין בשבעה. ואם גמרו בשלשה, מעברת:

ג. סמיכת זקנים ועריפת עגלה, בשלשה, דברי רבי שמעון. ורבי יהודה אומר, בחמשה. החליצה והמאונסין, בשלשה. נטע רבעי ומעשר שני שאין דמיו ידועין, בשלשה. ההקדשות, בשלשה. הערכין המטלטלין, בשלשה. רבי יהודה אומר, אחד מהן כהן. והקדשות, תשעה וכהן. ואדם, פיוצא ביהן:

ד. דיני נפשות, בעשרים ושלשה. הרובע והנרבע, בעשרים ושלשה, שנאמר (ויקרא כ) והרגת את האשה ואת הבהמה, ואמר (שם) ואת הבהמה תהרגו. שור הנסקל, בעשרים ושלשה, שנאמר (שמות כא) השור יסקל וגם בעליו יומת, כמיתת בעלים כד מיתת השור. הזאב והארי, הדב והנמר והברדלס והנחש, מיתתו בעשרים ושלשה. רבי אליעזר אומר, כל הקודם להרגו, זכה. רבי עקיבא אומר, מיתתו בעשרים ושלשה:

ה. אין דנין לא את השבט ולא את נביא השקר ולא את כהן גדול, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. ואין מוציאין למלחמת הרשות, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. אין מוסיפין על העיר ועל העזרות, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. אין עושין סנהדריות לשבטים, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. אין עושין עיר הנדחת, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד. ואין עושין עיר הנדחת בפספס, ולא שלשה, אבל עושין אחת או שתיים:

ו. סנהדרי גדולה היתה של שבעים ואחד, וקטנה של עשרים ושלשה. ומנין לגדולה שהיא של שבעים ואחד, שנאמר (במדבר יא) אספה לי שבעים איש מזקני ישראל, ומשה על גביהו, הרי שבעים ואחד. רבי יהודה אומר, שבעים. ומנין לקטנה שהיא של עשרים ושלשה, שנאמר (שם לה) ושפטו העדה וגו' והצילו העדה, עדה שופטת ועדה מצלת, הרי כאן עשרים. ומנין לעדה שהיא

עֲשֶׂהָ, שְׁנֵאָמַר (שם יד) עַד מָתִי לַעֲדָה הָרְעָה הַזֹּאת, יֵצְאוּ יְהוֹשֻׁעַ
וְכָלֵב. וּמִנִּין לְהִבִּיאַ עוֹד וְשִׁלְשָׁה, מִמִּשְׁמַע שְׁנֵאָמַר (שמות כג) לֹא
תִהְיֶה אַחֲרֵי רַבִּים לָרַעַת, שׁוֹמֵעַ אֲנִי שְׁאֵהֶיָה עִמָּהֶם לְטוֹבָה, אִם כֵּן
לָמָּה נֵאָמַר (שם) אַחֲרֵי רַבִּים לְהִטֹּת, לֹא כִּהְטִיתָּ לְטוֹבָה הִטִּיתָּ
לָרַעַת. הִטִּיתָּ לְטוֹבָה עַל פִּי אֶחָד, הִטִּיתָּ לָרַעַת עַל פִּי שְׁנַיִם, וְאִין
בֵּית דִּין שְׁקוּל, מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶם עוֹד אֶחָד, הֲרִי כָּאֵן עֲשָׂרִים וּשְׁלֹשָׁה.
וְכַמָּה יֵהָא בְּעִיר וַתִּהְיֶה רְאוּיָה לְסִנְהֶדְרִין, מֵאָה וְעֶשְׂרִים. רַבִּי נִחְמְיָה
אוֹמֵר, מֵאֲתִים וּשְׁלֹשִׁים, כְּנֶגֶד שָׂרֵי עֲשָׂרוֹת: